

ПАМ'ЯТКА ДЛЯ БАТЬКІВ

Розпізнавання цькування

Дорослі повинні навчитися ідентифікувати прояви цькування, щоб визначити, чи піддаються діти знущанням у школі. Батьків слід заохочувати до того, щоб вони частіше розмовляли зі своїми дітьми, щоб дізнатися, як справи в школі та чи продовжуються цькування.

Тож, батьків має насторожити, якщо дитина:

- ✓ постійно в пригніченому настрої;
- ✓ регулярно не хоче йти до школи, посилаючись на стан здоров'я або інші причини;
- ✓ її речі часто розірвані, забруднені або втрачені;
- ✓ жувальна гумка у волоссі;
- ✓ у розмовах про школу вона не згадує про однокласників;
- ✓ вона не знає, до кого звернутися, щоб дізнатися домашнє завдання;
- ✓ ознаки фізичних знущань (синці, подряпини).

Наявність кількох ознак одразу мають насторожити батьків: ймовірно, дитина піддається жорстокому поводженню з боку однокласників або старших дітей.

Типові жертви булінгу також мають свої характерні риси:

- вони полохливі, вразливі і сором'язливі;
- вони часто тривожні, невпевнені в собі, мають низьку самооцінку;
- вони схильні до депресії і частіше думають про самогубство;
- вони часто не мають жодного близького друга та успішніше спілкуються з дорослими, ніж з однолітками;
- якщо це хлопчики, вони можуть бути фізично слабшими за своїх ровесників.

Ці риси є водночас і причиною, і наслідком булінгу. Водночас на думку окремих дослідників, відтворити типовий портрет агресора та жертви неможливо.

Кажучи про форми прояву булінгу, найбільш типові для хлопців і дівчат, слід зазначити, що якщо хлопці частіше вдаються до фізичного булінгу (бійки, стусани, штовхання), то дівчата більш охоче користуються такими формами тиску, як поширення пліток, виключення з кола спілкування. А втім, це різниця відносна і схоже, що вона зменшується. І у дівчат виражається агресивність через побиття жертви.

Багато дітей соромляться розповідати дорослим, що вони є жертвами булінгу. Проте якщо дитина підтвердила у розмові, що і він став жертвою булінгу, то скажіть йому:

- я тобі вірю (це допоможе дитині зрозуміти, що Ви повністю на її боці);
- мені шкода, що з тобою це сталося (це допоможе дитині зрозуміти, що Ви переживаєте за неї і співчуваєте їй);
- це не твоя провина (це допоможе дитині зрозуміти, що її не звинувачують у тому, що сталося);
- таке може трапитися з кожним (це допоможе дитині зрозуміти, що вона не самотня: багатьом її одноліткам доводиться переживати залякування та агресію в той чи інший момент свого життя);

- добре, що ти сказав мені про це (це допоможе дитині зрозуміти, що вона правильно вчинила, звернувшись за допомогою);
- я люблю тебе і намагатимусь зробити так, щоб тобі більше не загрожувала небезпека (це допоможе дитині з надією подивитись у майбутнє та відчувати захист).

Не залишайте цю ситуацію без уваги. Якщо дитина не вирішила її самостійно, зверніться до класного керівника, а в разі його неспроможності владнати ситуацію, до керівників закладу освіти. Найкраще написати і зареєструвати офіційну заяву, адже керівництво закладу освіти несе особисту відповідальність за створення безпечного і комфортного середовища для кожного учня.

Відповідно до Закону «Про освіту» одним з принципів освітньої діяльності в Україні, є формування поваги до прав і свободи людини, нетерпимості до приниження її честі та гідності, фізичного або психічного насильства, а також до дискримінації за будь-якими ознаками. Це означає, що заклад керується цим принципом та проводить відповідну роботу як з педагогічним колективом, так і з учнями. Під час перебування учня в закладі освіти реалізацію цього права забезпечує саме заклад.